

wia w zakresie następujących usług: naprawy odbiorników radiowych i telewizyjnych, naprawy elektrotechnicznego sprzętu gospodarstwa domowego, naprawy instalacji elektrycznych, gazowych, wodociągowo-kanalizacyjnych, centralnego ogrzewania, naprawy (nicowania) odzieży i bielizny, naprawy obuwia na spodach nieskorzanych oraz w zakresie drobnych remontów mieszkań dla ludności — na okres 2 lat od chwili rozpoczęcia działalności.

2. Za nowo zorganizowane spółdzielcze zakłady usługowe, o których mowa w ust. 1, uważa się wchodzące w skład spółdzielni lub związków spółdzielni nowo powołane jednostki organizacyjne:

- a) ze stałym lokalem przeznaczonym do wykonywania usług,
- b) świadczące usługi w części lokalu innych jednostek organizacyjnych spółdzielni,
- c) zatrudniające pracowników (zespoły pracowników) świadczących usługi poza lokalem spółdzielni lub związku spółdzielni i posiadające punkty przyjęć zamówień na usługi.

3. Przewidziane w ust. 1 zwolnienie dla nowo zorganizowanych zakładów usługowych przysługuje pod warunkiem, że obroty, dochody i koszty tych zakładów będą odrębnie wykazane w księgowości spółdzielni lub związku spółdzielni.

4. Zwalnia się również od podatku od operacji nietowarowych i od podatku dochodowego obroty i zyski osiągnięte z działalności usługowej dla ludności przez spółdzielnie i związki spółdzielni, które obok działalności wytwórczej lub wytwórczo-usługowej bądź też które obok działalności usługowej na rzecz jednostek gospodarki społecznej zaczęły prowadzić w okresie od dnia 1 marca 1961 r. do dnia 31 grudnia 1965 r. działalność usługową dla ludności. Zwolnienie powyższe ma zastosowanie na obszarach i na okresy czasu wyszczególnione w ust. 1, przy czym przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.

§ 2. 1. Spółdzielniom i związkom spółdzielni zrzeszonym w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska”, które w okresie do dnia 31 grudnia 1962 r. wykonują inwestycje związane z rozszerzeniem zakresu usług dla ludności, wymienionych w załączniku nr 1 do uchwały nr 194 Rady Ministrów z dnia 9 czerwca 1960 r. w sprawie rozwoju usług dla ludności w latach 1961—1965 (Monitor Polski z 1960 r. Nr 55, poz. 262 i z 1961 r. Nr 21, poz. 99), przyznaje się ulgi inwestycyjne.

2. Ulga inwestycyjna polega na potrąceniu z łącznej sumy należnego za dany rok podatkowy, w którym inwestycje zostały zakończone i oddane do użytku, podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych — 50% sum wydatkowanych na inwestycje z własnych środków (z podziału czystej nadwyżki) lub z uzyskanych na ten cel pożyczek ze Spółdzielczego Funduszu Rozwoju.

3. W razie niemożności potrącenia w danym roku podatkowym całej kwoty ulgi inwestycyjnej podlegającej po-

trąceniu reszta kwoty podlega potrąceniu w następnych latach podatkowych, przez okres jednak nie dłuższy niż 3 lata. Łączna suma potrąceń nie może przekroczyć sumy podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych ustalonych za okres czterech lat.

4. Przy ustalaniu ulgi do sum wydatkowanych na inwestycje nie wlicza się sum uzyskanych z pożyczek bankowych, jak również kwot wydatkowanych na remonty kapitałowe.

5. Ulga inwestycyjna, o której mowa w ust. 1, przysługuje również z tytułu tych inwestycji, które rozpoczęto w okresie od dnia 1 marca 1961 r., a zakończono w roku podatkowym 1961 bądź 1962.

§ 3. 1. Ulga z tytułu inwestycji, o których mowa w § 2, przysługuje, jeżeli inwestycji dokonano w ramach zatwierdzonego rzeczowo-finansowego planu inwestycyjnego.

2. Celem stwierdzenia prawa do przyznania ulgi z tytułu inwestycji spółdzielni lub związek spółdzielni obowiązane są przedłożyć wniosek oraz zestawienie nakładów dokonanych w ramach zatwierdzonego planu rzeczowo-finansowego, obejmującego inwestycje w zakresie usług dla ludności.

3. Wniosek o przyznanie ulgi z tytułu inwestycji obowiązana jest złożyć spółdzielnia lub związek spółdzielni w organie finansowym właściwym dla niej do ustalenia i poboru podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych przed upływem terminu przewidzianego do przeprowadzenia rozliczenia rocznego z tytułu tych zobowiązań, za rok podatkowy, w którym inwestycje zostały zakończone i oddane do użytku.

4. Organ finansowy, rozpatrując wniosek o przyznanie ulgi z tytułu inwestycji, wyda decyzję, ustalając wysokość kwoty podlegającej potrąceniu z tego tytułu za dany rok podatkowy, po uprzednim zbadaniu ksiąg rachunkowych i bilansu spółdzielni lub związku spółdzielni za okres, w którym dokonano inwestycji, oraz po stwierdzeniu, że poniesione nakłady na sfinansowanie inwestycji zostały — zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie księgowości — przeniesione z konta inwestycji rozpoczętych na konto inwestycji zakończonych. Od decyzji organu finansowego służy spółdzielni lub związkowi spółdzielni prawo wniesienia odwołania do bezpośrednio wyższego organu finansowego w terminie 14 dni od doręczenia decyzji. Organ odwoławczy wydaje decyzję ostateczną.

5. Jeżeli uiszczona za dany rok podatkowy suma podatku dochodowego i podatku od operacji nietowarowych przekracza kwotę podatku, jaka przypadałaby po zastosowaniu ulgi z tytułu inwestycji, nadpłacona kwota podatku podlega zwrotowi.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 marca 1961 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

319

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 25 sierpnia 1961 r.

w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budownictwo mieszkaniowe ze środków własnych ludności.

Na podstawie § 7 ust. 2 i § 12 ust. 2 uchwały nr 81 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1957 r. w sprawie pomocy Państwa dla budownictwa mieszkaniowego ze środków wła-

nych ludności (Monitor Polski Nr 22, poz. 157), uchwały nr 59 Rady Ministrów z dnia 15 marca 1958 r. w sprawie dodatkowej pomocy Państwa dla spółdzielczego bu-

downictwa mieszkaniowego (Monitor Polski z 1958 r. Nr 22, poz. 133 i z 1959 r. Nr 57, poz. 276) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się maksymalną wysokość kredytu bankowego dla:

- 1) spółdzielni mieszkaniowych typu lokatorskiego w kwocie 131.500 zł jako przeciętny kredyt dla planowanego programu na budowę 1 mieszkania;
- 2) spółdzielni budowlano-mieszkaniowych na budowę 1 mieszkania w domu wielomieszkaniowym o powierzchni użytkowej:
 - a) do 50 m² — w kwocie 100.000 zł,
 - b) powyżej 50 m² do 71 m² — w kwocie 50.000 zł;
- 3) spółdzielni budowlano-mieszkaniowych, spółdzielczych zrzeszeń budowy domów jednorodzinnych oraz osób fizycznych na budowę mieszkania w małym domu mieszkalnym bądź domu jednorodzinnego o powierzchni użytkowej:
 - a) do 71 m² — w kwocie 100.000 zł,
 - b) powyżej 71 m² do 85 m² — w kwocie 50.000 zł.
 Przy budowie mieszkań o powierzchni użytkowej powyżej 85 m² kredyt nie może być udzielany.

§ 2. Prawo do uzyskania kredytu bankowego w wysokości ustalonej w § 1 mają:

- 1) spółdzielnie mieszkaniowe typu lokatorskiego oraz spółdzielnie budowlano-mieszkaniowe budujące mieszkania w domach wielomieszkaniowych, odpowiadające obowiązującym normatywom mieszkaniowym;
- 2) spółdzielnie budowlano-mieszkaniowe, spółdzielcze zrzeszenia budowy domów jednorodzinnych oraz osoby fizyczne budujące w miastach i osiedlach domy jednorodzinne na działkach o powierzchni do 300 m².

§ 3. Kredyt bankowy, o którym mowa w niniejszym zarządzeniu, może być przydzielany tylko po analizie sytuacji materialnej i rodzinnej pożyczkobiorcy. Przy przydziale kredytu należy zwracać uwagę, aby wielkość budowanego domu odpowiadała liczebności rodziny pożyczkobiorcy. Dotyczy to zarówno spółdzielni budownictwa mieszkaniowego, jak też indywidualnie budujących.

§ 4. 1. Pierwszeństwo w uzyskaniu kredytu bankowego przysługuje:

- 1) spółdzielniom mieszkaniowym typu lokatorskiego, zrzeszającym pracowników zakładów gospodarki społecznej, zwłaszcza robotników, budującym mieszkania w domach wielomieszkaniowych;
- 2) spółdzielniom budowlano-mieszkaniowym zrzeszającym osoby wymienione w pkt 1, budującym mieszkania w domach wielomieszkaniowych;
- 3) spółdzielniom budowlano-mieszkaniowym i zrzeszeniom budowy domów jednorodzinnych, prowadzącym budowę oszczędnych, małych domów mieszkalnych i domów jednorodzinnych dla osób, które ze względu na swój charakter zatrudnienia są niezbędnie potrzebne na danym terenie, a ich sytuacja materialna i stan rodzinny wskazują na konieczność przyznania im pomocy Państwa w pierwszej kolejności.

2. W ramach pierwszeństwa określonego w ust. 1 dla poszczególnych grup pożyczkobiorców należy udzielać pożyczek w pierwszej kolejności:

- 1) spółdzielniom, których członkowie gromadzą wkłady oszczędnościowe w Powszechnej Kasie Oszczędności w sposób ustalony w zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 27 listopada 1958 r. w sprawie dalszego usprawnienia sy-

stemu oszczędzania na mieszkaniowych książeczkach oszczędnościowych Powszechnej Kasy Oszczędności (Monitor Polski Nr 94, poz. 514);

- 2) osobom, które ukończyły oszczędzanie na mieszkaniowych książeczkach Powszechnej Kasy Oszczędności i zgromadziły wymagany odpowiednimi przepisami wkład mieszkaniowy.

3. Przez oszczędne małe domy mieszkalne i domy jednorodzinne, o których mowa w ust. 1 pkt 3, rozumie się domy budowane przede wszystkim w zabudowie szeregowej przy użyciu materiałów miejscowych, z mieszkaniem o ograniczonej wielkości, w skromnym standardzie wyposażenia, niepodpiwniczone lub częściowo podpiwniczone o wysokości kondygnacji mieszkalnych nie przekraczającej wraz z grubością stropu 2,80 m.

§ 5. Zakazuje się przydzielania kredytu bankowego na obiekty nowo rozpoczynane przed zapewnieniem kredytu na obiekty kontynuowane.

§ 6. 1. Spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego, niezależnie od kredytu bankowego określonego § 1, mogą uzyskać dodatkowe środki kredytowe na budowę lokali socjalnych, usługowych i kulturalnych w wysokości nie przekraczającej 3.200 zł na 1 m² powierzchni użytkowej tych lokali.

2. Uzyskanie kredytu bankowego, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy jego wysokość odpowiada planowanemu kosztowi budowy tych lokali, nie wymaga posiadania przez spółdzielnię wkładu własnego.

§ 7. Zarządzenie niniejsze nie dotyczy kredytów bankowych na budowę, odbudowę lub kapitalny remont obiektów mieszkalno-pensjonatowych, realizowanych na podstawie przepisów uchwały nr 348 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 4 października 1960 r. w sprawie pomocy Państwa dla budownictwa mieszkalno-pensjonatowego. Wysokość i warunki udzielania tych kredytów określa zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 13 maja 1961 r. w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budowę jednego budynku w ramach budownictwa mieszkalno-pensjonatowego (Monitor Polski Nr 47, poz. 212).

§ 8. Spółdzielnie budownictwa mieszkaniowego dokonujące inwestycji na podstawie projektów wstępnych zatwierdzonych przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia, oraz osoby fizyczne, które uzyskały przed tym terminem pozwolenia budowlane, korzystają w dalszym ciągu z kredytu bankowego na warunkach obowiązujących przed dniem wejścia w życie niniejszego zarządzenia (zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 12 listopada 1959 r. w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budownictwo mieszkaniowe ze środków własnych ludności (Monitor Polski z 1959 r. Nr 96, poz. 512 i z 1960 r. Nr 73, poz. 337).

§ 9. Traci moc zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 12 listopada 1959 r. w sprawie maksymalnej wysokości i warunków udzielania kredytu bankowego na budownictwo mieszkaniowe ze środków własnych ludności (Monitor Polski z 1959 r. Nr 96, poz. 512 i z 1960 r. Nr 73, poz. 337).

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1962 r.

Minister Gospodarki Komunalnej: *St. Sroka*